

РЕШЕНИЕ

№ 26348

гр. София, 07.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав**, в публично заседание на 11.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **9982** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано е по жалба на А. А. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., с адрес: [населено място], общ. К., [улица], срещу Решение № 10137 от 26.09.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Наведени са доводи, затова че административният орган неправилно и в противоречие с материалния закон, е направил заключение предвид продължителното пребиваване на жалбоподателя в Турция, че не са налице предпоставките по чл. 9, ал. , т. 3 от ЗУБ, тъй като Турция се явява трета сигурна държава по смисъла на пар. 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Позовава се на Директива 2013/32/ЕС. Счита, че административният орган неправилно е приел, че за жалбоподателя Турция е сигурна държава. Подробни съображения в тази насока са релевирани в депозираната жалба.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се явява лично и се представлява от адвокат З., която поддържа депозираната жалба. Сочи, че представените от ответника справки, по същество, не представляват годни

доказателства в административния процес, доколкото изхождат от страна по спора и представляват единствено и само нейни волеизявления. Не претендира разноски. Ответникът –Председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, в с.з. се представлява от юрисконсулт Г., който оспорва жалбата. Моли да се приемат писмените доказателства представени с преписката. Не сочи нови доказателства. Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба вх. № ОК-13-777/10.05.2024 г. по описа РПЦ-С. до Председател на ДАБ при МС от А. А. А., с която чужденецът е поискал предоставяне на международна закрила от Република България. На основание чл. 58, ал. 4 от ЗУБ, молбата за предоставяне на международна закрила е изпратена до компетентния административен орган – Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България /ДАБ-МС при РБ/. Молителят е регистриран като А. А. А., ЛНЧ: [ЕГН], мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение: женен. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично /л. 39/. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR112C2405100005.

С писмо рег. № УП-23465/10.05.2024 г. на ДАБ-МС, директорът на РПЦ- [населено място] е изискал от директора на Специализирана дирекция „М“ - Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-7428 от 16.05.2024 г. директорът на специализирана дирекция “М” - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ-МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

От данните от проведеното на 17.05.2024 г. интервю, обективизирано в Протокол с рег. № УП 23465, представените от жалбоподателя и служебно събраните от ответника доказателства се установява, че А. може да представи единствено копие от лична карта, а в С. са останали оригиналите на посочения документ, семейна книжка и извадка за семейно положение. Жалбоподателят заявява, че е напуснал страната си по произход на 01.01.2015 г. нелегално за Р.Турция, заедно със съпругата си. Там е живял до 2024 г., като повече не се е връщал в С.. Посочва, че в Турция той и семейството му са имали временна закрила, както и че е работил там. Съобщава, че е влязъл незаконно в РБ на 02.05.2024 г.

Жалбоподателят е посочил още, че е напуснал държавата си по произход заради войната и липсата на сигурност и спокойствие. Заявява, че е сключил брак с А. А. М. през 2012 г., както и че с нея имат пет деца, които живеят в [населено място], Турция. Споделя, че семейството му е регистрирано от турските власти, като пребивават с

временна закрила, а децата им посещават училище. Сочи, че в момента има голяма дискриминация към сирийските граждани в Турция, а децата му са тормозени в училище. Споделя още, че не е взел семейството си по пътя към България поради финансови причини. Чуждият гражданин мотивира молбата си за международна закрива с войната в държавата си по произход, липсата на мир и условия за спокоен живот. Допълва, че баща му е загинал при бомбардировка над града, а големият му брат е убит от официалната сирийска власт.

По време на интервюто, жалбоподателя е посочил също, че е живял и работил в Турция от напускането си на С. през 2015 г. до месец април 2024 г. Заявява, че е напуснал територията на турската държава, тъй като там е бил дискриминиран. Допълва, че с властите в страната си по произход не е имал проблеми заради етническата си принадлежност изповядваната от него религия. Не е членувал в политически партии или организации, не е бил арестуван, съден или осъждан от официалните власти в държавата си по произход.

В хода на административното производство е приета и обсъдена в решението на Председателя на ДАБ при МС: Справка вх. № ЦУ-1841/23.08.2024 г. относно актуалната политическа и икономическа обстановка в Сирийска Арабска Република към 23.08.2024 г. /л.102-114/. От изложеното в нея е направен извод, че [населено място] се намира в контролирана от правителството зона, като контролът се осъществява с помощта на различни вътрешни сили за сигурност, а свързаното с конфликт насилие се оценява като обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С.. Във връзка с предоставената от цитираната справка информация, органът е извел извод, че въпреки оценяването на положението в страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Допълва, че не трябва да се очаква, че което и да е правителство може да гарантира сигурност на всички граждани в дадената страна.

Въз основа на събраните в административното производство доказателства, органът е обосновал извод, че не са изпълнени предпоставките по чл. от 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, като е съобразил причините за напускане на страната по произход С., както и изложената от А. А. А. бежанска история, е извел извода, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, а именно: по причини основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Статут на бежанец се предоставя единствено на лично основания, при наличие на преследване по някоя от хипотезите на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, които условия в конкретния случай не са изпълнени. Сирийският гражданин не е бил политически ангажиран, както и не е обосновал твърдения за осъществено спрямо него преследване на някои от причините посочени в чл. 8, ал. 1 във вр. с ал. 4 от ЗУБ. Не са и констатирани да са нарушени основни негови права или да е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основаните права на човека, достатъчно тежко по своето естество и повторяемост. Посочено е също, че по време на интервюто жалбоподателя е посочил, че не е имал лични проблеми в С., както с официалните власти, така и с недържавни субекти. Заявява, че не е преследван поради етническата или религиозната си принадлежност в

страната си по произход. Посочено е още, че липсват и предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 19 от ЗУБ, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България. Поради изложеното, органът е приел, че искането в частта за предоставяне на статут на бежанец следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Като е съобразил проведеното с молителя интервю, административния орган е формирал извод, че от изложената бежанска история на А. А. А., не може да се приеме, че сирийският гражданин е напуснал страната си по произход поради опасност от тежки посегателства. В тази връзка е приел, че не са налице основания по чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, нито е установена реална опасност от изтезание или нечовешко, унижително отнасяне или наказание – основания по чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. Спрямо търсеция закрила не съществува и бъдещ или евентуален риск от тежки посегателства.

Административният орган е извършил и преценка на предпоставките за прилагане разширенията, дадени с Решение от 17.02.2009 г. на СЕС относно тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Квалификационната директива, респективно в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според тълкуваното решение и по-конкретно, тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“, условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, се изразява в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя. В тази връзка, като е съобразил и изготвената справка с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024 г., административни орган е приел, че [населено място] се намира в контролирана от правителството зона, като контролът се осъществява с помощта на различни вътрешни сили за сигурност, а свързаното с конфликт насилие се оценява като спорадично. В тази връзка не може и да бъде формиран обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията цялата държава- С..

В допълнение на гореизложеното, следва да се разгледа и разпоредбата на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като бъдат преценени всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, както в страната му по произход, така и в трета страна, в която той е пребивавал, а именно Турция. От проведеното му интервю следва да бъде обърнато внимание на факта, че молителя е живял на територия на Република Турция девет години, през които е имал достъп до пазара на труда, а децата му до образователни институции.

Съгласно § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, като трета сигурна държава, следва да бъде определена държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът е подал молба за международна закрила и е пребивавал едновременно. От проведеното му интервю, може да бъде достигнато до извод, че жалбоподателя е живял в Турция продължителен период от време, в безопасност и без риск за сигурността. Сочи се, че за молителя е съществувала законова възможност да се регистрира пред турските служби и съответно да легализира престоя си там, което той е и направил. Посочено е, че единствената причина поради която е взел решение да напусне територията на Р.Турция е защото е получавал обидни подмятания от турски граждани и е имал затруднение в придвижването от град в град.

Като е взета предвид и справка с вх. № ЦУ-797/08.03.2024 г. в която е изложено, че сирийските граждани, както и лица без гражданство и бежанците от С., пристигнали в Турция, поради събитията в страната им по произход, получават временна закрила от правителството на Турция. В допълнение е посочено, че всички сирийски бежанци,

които търсят временна закрила, ще бъдат обхванати от режима на временна закрила, включително тези, които не могат да представят никакви документи за самоличност в С..

От изложеното се следва извода, че сирийският гражданин може да се установи на територията на Турция, като следва да се добави и че в страната му на произход безспорно е налице въоръжен конфликт и има опасност за неговия живот, поради което той може да поиска и да получи закрила от турските власти. Чуждият гражданин не е бил принуден да напусне Турция, напротив, той доброволно и нелегално е преминал границата с Република България.

Предвид гореизложената информация за кандидата, се приема, че липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9 ал. 6 от ЗУБ, тъй като не е заявил член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в България, както и не се позовава на причини от хуманитарен характер / чл. 9, ал. 8 от ЗУБ/.

По делото са представени и приети като писмени доказателства, както следва:

Представени от ответника са шест броя актуални справки: Справка с вх. № ЦУ-1850/27.08.2024 г. относно Сирийска арабска Република, Справка с вх. № ЦУ-1851/27.08.2024 г. относно Сирийска арабска Република, Справка с вх. № ЦУ-1884/30.08.2024 г. относно Сирийска арабска Република, Справка с вх. № ЦУ-1849/27.08.2024 г. относно Сирийска арабска Република, Справка с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024 г. относно Сирийска арабска Република, Справка с вх. № ЦУ-1852/27.08.2024 г. относно Сирийска арабска Република.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 от ЗУБ/. Своевременно и по надлежния ред е информиран за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представения с административната преписка протокол от проведено интервю се установи, че то е проведено на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ молбата за

предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

При проведеното интервю, молителят изрично е заявил, че не е бил обект на преследване от страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не е имал проблеми, свързани с религиозната и етническата му принадлежност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. От жалбоподателя в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили след като е напуснал държавата си по произход, или пък извършвани от него действия/дейности, след заминаването му, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораждат у него опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат на нужда от международна закрила. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ. Правилно е прието, че не следва да бъдат обсъждани и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, предвид че от страна на чужденеца не е заявено член на семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България. При така изложеното, съдът намира, че е налице противоречие в изложеното от молителя в хода на интервюто и заявеното в съдебно заседание и в случая се касае за „мигрант“, но не и за лице, което реално има нужда от предоставяне на международна закрила.

Следователно от събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на административния орган за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 3, като правилно тази преценка е направена по отношение на страната на произход, за която органът в особеното производство събира данни,

обобщени в нарочна справка.

Съгласно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в изцяло в синхрон с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

При разглеждането на този въпрос Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по-обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В процесния случай между страните няма спор, а и от представените по делото официални справки относно актуалното положение в Сирийска арабска република, се установи, че в държавата по произход на молителя към момента фронтовите линии са повече или по-малко стабилизирани и фактически съществуват четири зони под контрола на различни участници в конфликта. Създават се мобилни екипи, за достигане до общности в отдалечени и труднодостъпни райони и за обхващане на лица, които живеят далеч от центровете, не могат да си позволят транспортни такси или не могат да достигнат до центровете поради лични обстоятелства. Правната помощ се предоставя в 14 области предимно чрез мобилни екипи, правни центрове, както и други подкрепяни от ВКБООН центрове, а ВКБООН в координация със своите партньори, изпълняващи програмата за правна помощ, създава шест правни центъра разположени в Д., Х., Д. ал Зор и Х.. До края на декември 2023 г. ВКБООН

подпомага възстановяването и капацитета на 65 публични институции чрез малко възстановяване и/или предоставяне на слънчеви панели, с цел осигуряване на непрекъснатост на услугите, както и достъп на лицата, с и за които ВКБООН също така предоставя информационно и комуникационно оборудване на Дирекцията по имиграция и паспорти и на Дирекцията по граждански въпроси, вземайки под внимание основната им роля в осигуряването на закрила на бежанци, вътрешно разселени лица и завърнали се в С. лица. Според съобщения от 27 юни 2024 г., сирийското Министерство на здравеопазването обявява значителни увеличения на цените като част от нов график за медицински такси. На 12 август 2024 г. ООН обявява, че сирийското правителство е продължило разрешението на ООН за използване на двата гранични пункта „Б. ал Салама“ и „Ал Рай“. Двата гранични пункта в северозападната част на страната, които позволяват вноса на хуманитарни доставки от Турция в контролирани от опозицията райони, се използват за трансгранична помощ, след силните земетресения в региона през февруари 2023 г. Въпреки това ООН още веднъж съобщава, че до момента е осигурено само 24 % от финансирането, необходимо за предоставяне на достатъчна хуманитарна помощ увеличените общи потребности в С..

На основание чл. 21, т. 1 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, Дирекция „Международна дейност“ събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Представените и прието по делото справки, Съдът определя като изготвени от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия и същите представляват официални писмени документи, които имат обвързваща доказателствена сила за Съда и отразените в тях факти следва да се приемат за доказани, освен ако не се оспорват чрез съответните надлежни доказателствени средства, каквито по делото не са представени, нито е посочен източник за тяхното събиране. Въз основа на това, безспорно е установено, че [населено място] се намира в контролирана от правителството зона, като контролът се осъществява с помощта на различни вътрешни сили за сигурност, а свързаното с конфликт насилие се оценява като спорадично. В този смисъл и от анализа на представената в справка с вх. № ЦУ-1841/23.08.2024 г. информация, въпреки оценяването на положението в страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът изиска актуална справка за ситуацията в Сирийска Арабска Република, която съобрази при постановяване на настоящето съдебно решение, както и настъпилите по-късно събития на територията на страната

по произход.

Съдът, предвид изложеното, споделя изводите на административния орган, че спрямо жалбоподателя Турция е страна, която отговаря на легалната дефиниция на §1, т.9 от ДР на ЗУБ. "Трета сигурна държава" е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. През месец април 2013 г. Турция приема всеобхватен, насърчен от ЕС "Закон за чужденците и международната закрила" (1. Р1Р), който установява специална правна рамка за убежището в Турция и потвърждава задълженията на Турция към всички лица, нуждаещи се от международна закрила, независимо от страната им на произход. Според ВКБООН, европейското законодателство в областта на убежището и миграцията е ясно видимо в турското законодателство в областта на убежището благодарение на тази реформа. Турският Закон за чужденците и международната закрила предоставя три вида статут на международна закрила в съответствие с политиката на Турция за „географски ограничения“ на Конвенцията за бежанците от 1951г. Преди да премине нелегално границата на Република България, А. А. А. е пребивавал в Турция - държава, различна от държавата му по произход, заедно със своето семейство (жена му и децата им) и единствената причина, поради която е взел решение да напусне Турция, е че там е изпитвал дискриминация. Доводът, че държавата Турция не представлява "трета сигурна държава" по смисъла на ЗУБ, при събраните доказателства не се споделя от настоящия състав.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Предвид липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 12-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., с адрес: [населено място], общ. К., [улица], срещу Решение № 10137 от 26.09.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ:

